

Dag 507 – zondag 18 mei

Het is Dag van het Park vandaag en Canisha staat met zijn verkoopstand in het park in Mechelen. Bart en ik en Katrien en Wim zullen die vandaag bemannen.

Het zonnetje heeft er zin in, en Lagun zal dat ongetwijfeld ook krijgen zodra zijn vermoeide oogjes de bomen, vijvers en eenden zullen bespeuren. We rijzen vroeg op uit de veren en ik maak het mezelf gemakkelijk: ik neem Laguns harnasje mee in plaats van zijn gewone halsband.

Gelukkig hebben Katrien en Wim de bench van Eager mee. Die wordt als eerste uitgeladen en Lagun is er niet bij weg te slaan. Hij moet en zal dat kussen van Eager hebben. Dat komt mooi uit vriendje want jij mag even in de bench terwijl wij de stand opzetten. Hoe graag hij er eerst ook in wilde, dit was duidelijk niet wat hij in gedachten had en hij zet het op een jammeren. Tot Eager aan de buitenkant van zijn bench wordt vastgemaakt. Door de tralies heen gaan de halfbroertjes lekker soezend tegen elkaar aanleunen. Het is toch zo goed tope tegaar.

We worden langs alle kanten belaagd door lekkere geurtjes: naast ons staat een pannenkoekenkraam en voor de liefhebbers een Italiaans koffiehuisje. Iets verder op wordt Irish coffee en sangria verkocht en uiteraard geurt alles gewoon lekker naar... park!

Hoewel het park veel volk trekt op zo een mooie dag als vandaag, is er weinig actie aan onze stand. Tijd om wat reclame te gaan maken met Lagun en ik trek erop uit met hem. We passeren bloemen, planten, eetkraampjes, andere honden... Lagun is superfraai. We maken een goede indruk en lokken wel wat geïnteresseerden. Tegen de vroege namiddag ben ik mijn stem kwijt. ;-)

Plots zet Lagun het op een blaffen. Het hele park schrikt er bijna van op. Hij kijkt verontrust in een welbepaalde richting maar ik zie niks anders dan bomen. We gaan even kijken maar ik merk enige aarzeling bij de lieverd. Op het pad vlak achter die bomenrij, staat een dieselstroomgroep te draaien. Het ding maakt veel lawaai maar om daar nu schrik van te hebben? Het zal wel iets anders zijn geweest... Ik stap kordaat door maar vlak voor de stroomgroep weigert Lagun alle dienst. Dus was het toch dat? Ik probeer Lagun tot vlakbij te lokken maar dat zal niet waar zijn vrouwtje! De kleine man is echt onder de indruk. Ik blaas de aftocht maar niet tot ik Lagun wat heb kunnen kalmeren in het zicht van het onding. Ik merk dat hij me nog wel vertrouwt.

De helse fanfare die even later op een paar meter passeert is dan weer geen probleem.

Wendy en Chris komen ons in de namiddag aflossen. We nemen het aanbod in dank aan en maken met Lagun nog een mooie wandeling door het park. Ondanks de vele eendjes en watertjes in de buurt, rukt het grut me de armen niet van het lijf. Moe lieverd? ;-)

Een uurtje later mogen we woefie bijeen vegen en keert iedereen tevreden huiswaarts.

Dag 508 – maandag 19 mei

We nemen vandaag wederom de vroege trein naar Brussel. Ik voel me doodmoe; ben al wakker van vier uur.

Lagun wil niet meteen eten en ik heb geen tijd om te wachten. We laten de korrels voor wat ze zijn en ik rits nog net op tijd een zak oud brood mee. In de trein krijgt ie een schelletje voor zijn puike

'onder' en hij trekt zich tevreden knabbelend helemaal terug onder mijn zitje. Hij is nu volledig uit mijn zicht. Ik moet er maar vertrouwen in hebben dat hij er niks uitvreet. En dat hij niet verder weg sluipt. Maar aangekomen in Brussel blijkt dat de lieverd gewoon uitgeteld onder me heeft liggen kwijlen.

Patrick heeft vertraging vandaag en Sarah werkt nu voortaan thuis op maandag dus we zitten alleen in het bureau tot negen uur. Lagun is heel rustig. Ik begin te denken dat zijn uitgelaten gedrag op andere dagen een show is voor zijn getrouwe publiek. ;- ) Hij zal nog wat moeten bekomen van 't weekend neem ik aan.

Vandaag vindt het examen voor onze nieuwe statutaire vertaler plaats in onze kantoren in Brussel. We passeren het lokaal op onze trip naar de keuken en o wee, de deur staat open omdat het binnen te warm is. "Dat lokaal heb ik nog niet besnuffeld", zie ik een platjasje denken vlak voor hij er al kwispelend binnen wandelt. Daar gaat de concentratie van de kandidaten! Haha, die zullen ook wat te vertellen hebben aan hun vrienden en familie...

Ik heb geen tijd gehad om mijn lunch te maken dus haal ik vanmiddag wat te eten in Exki. Lagun krijgt zijn jasje en gewone halsband om en weg zijn wij. Het is ronduit prachtig weer en Lagun zet zijn beste pootje voor. In Exki is het enorm druk en Lagun wordt meermaals bijna vertrappeld. Niemand lijkt hem te zien. Tja, niemand verwacht hem allicht. Terwijl ik aan de kassa betaal hoor ik plots gelach naast me: "Héla, dat is mijn lunch!". O jeetje... ik draai me om en ja hoor, meneertje Platjas zit met zijn neus in de tas van mijn buurman. Gelukkig zit alles goed natteneus- en tong-proof ingepakt en ziet de jongeman er de lol wel van in. Ik denk dat hij eten mee heeft voor een heel departement. Dat zou me anders wel eens een aardige noot hebben kunnen kosten...

Ik heb geen zin om mijn lunch op te eten in ons frigobureau en we maken een ommetoertje via het park naast het werk. Ook dat zit afgeladen vol met smullende collega's, spelende kinderen, de gevleugelde kuisploeg, ... er heerst een uitgelaten sfeertje en Lagun en ik kijken rustig toe van op een bankje in de halfschaduw. Van ver zie ik een familie gesluierde vrouwen met kinderen aankomen. De kindjes zijn duidelijk geïntegreerd en ik zie hun handjes kriebelen om hallo te komen zeggen aan Lagun. Vanonder de sluiers weerklinkt echter de paniek en de kinderen worden zwaar berispt. Het wordt een hele commotie wanneer ze passeren maar Lagun blijft gewoon tegen mijn been aangeleund. Hij zit erbij en kijkt ernaar. ☺

Mijn kleine man is doodop wanneer we terug in het bureau zijn. Met een theatrale zucht laat hij zich vallen en de komende twee uur horen we hem niet meer. Tot Rudi op bezoek komt natuurlijk. Die is altijd goed om de kleine man vijf minuten op te draaien en ons dan achter te laten met een beteuterde platjas.

Het is erg warm in de trein op de terugweg naar huis. Vanaf Gent wil Lagun niet meer blijven liggen onder me en ik laat hem dan ook rechtstaan. Het brengt niet op om hem op het mufte tapijt te doen liggen. Ik vermoed dat de warmte ook wat blijft hangen onder die stoffen zetels.

Dag 509 – dinsdag 20 mei

Vandaag starten we met de clickertraining. Of beter gezegd: vandaag starten we met het aanleren van de clicker, het leukste deel dus: ik mag weer snoepmachine spelen. ☺

Na twee sessies klik-snoep-klik-snoep-klik-snoep-klik-snoep denk ik dat het er behoorlijk goed in zit bij de kleine man maar ik zal dit nog een paar keer herhalen de komende dagen.

's Namiddags waagt het kleine grut zich nog even met zijn neus onder de lage draad die ik naast de fruitplantjes en met boomschors bedekte bodem heb gespannen. Blijkbaar is ook boomschors een heerlijke lekkernij voor woefies. Tot mijn verbazing hoef ik echter maar 'pas toucher' te roepen en meneertje laat de snoep vallen uit zijn snoet. Prima! Ik denk dat het niet helemaal de bedoeling is dat Lagun leert lossen op het bevel 'pas toucher' maar ik vind het mooi meegenomen.

Dag 510 – woensdag 21 mei

Mijn lijf wil nog niet mee deze ochtend en het wordt lopen om de vroege trein te halen. Tijd om de lieverd (met een ochtendhumeur) eten te geven, ontbreekt helaas maar ik neem me voor om zijn korrels mee te ritsen naar 't werk. Alleen... dat blijft bij een voornemen. Ik vergeet de lieverd zijn eten!

Gelukkig heb ik nog oud brood liggen op het werk. En is er zoiets als clickertraining. ;-)

Ik vraag me af of de Labradoodle in Gent in de trein is gekomen. Lagun wordt plots heel gespannen. Ik heb niks gezien of gehoord maar wat stellen mijn zintuigen voor tegenover die van de viervoeter natuurlijk?

De vroege trein maakt een extra tussenstop in Denderleeuw en die brengt Lagun duidelijk nog steeds van de wijs. Hij denkt allicht dat we in Brussel zijn gearriveerd en zet het op een jammeren voor de rest van de rit. Erger nog: hij komt vanzelf vanonder mijn stoel en voert een klein drama op – tot groot jolijt van mijn vroege, niet-uitgeslapen medereizigers in eerste klasse... Ik laat hem liggen maar veel helpt dat niet. Dan maar opnieuw onder mijn stoel proberen te krijgen. Daar is het balletje voor nodig en veeel snoep maar op zijn minst kalmeert hij wel opnieuw. Hoe is dat toch gekomen dat jammeren bij tussenstops? Waarom weet hij nog niet dat wanneer ik geen aanstalten maak om uit te stappen, hij zich nog niet druk moet maken?

Zodra we in het bureau zijn, zet Lagun een immer in volume toenemende klaagzang in. Ik vermoed dat het is om de trip naar de keuken aan te vangen maar hoe dan ook, ik laat me niet opjagen meneertje! Ik moet hem kordaat toespreken voordat hij dat snapt. Mijn bloed kookt intussen en mijn stem moet overtuigend geweest zijn want het grut lijkt het snel te snappen.

Na onze traditionele ochtendtoer en een paar schellen droog brood, gaat onze vriend er rustig bij liggen. Ademhalen Veerle en werken maar...

Alles is opnieuw peis en vree totdat... er plots ruitenwassers uit de hemel neerdalen. Lagun schrikt op uit zijn slaapje en ik vrees dat het weer gedaan is met de rust maar neen, hij staat erbij en kijkt ernaar. Fraai en rustig. De man aan de andere kant van het raam schrikt zich weliswaar een bult wanneer hij plots merkt dat er een woefie op enkele centimeter van hem zijn werk aan het gadeslaan is. ☺

's Middags ga ik lunchen met een ex-collega in de tapasbar. Het is niet langer het beloofde zomerse terrasjesweer maar het terras aan de tapasbar is overdekt en met een gilet is het best aangenaam op het overdekte terrasje. Lagun maak ik heel casual vast aan mijn stoel.

Hij is bijzonder rustig en gaat er heel snel bij liggen. We genieten volop van de lekkere hapjes. Tot onze tafel bijna gaat vliegen! Lagun vliegt plots heel erg boos uit zijn sloffen en trekt mij en het tafeltje bijna onderuit. Wat?!?! Er passeert blijkbaar net een meneer met een loslopende stratier bij zich. De stratier ziet er ogenschijnlijk kalm uit en kijkt Lagun ijsig kalm aan. Wat heeft dit nu weer uitgelokt? Zou het komen doordat Lagun opnieuw in een hoekje met een botje lag? Dit is precies hetzelfde scenario als ik nu al twee keer heb gehad in de trein. Ik was te erg geschrokken en bezig met damage control om kordaat genoeg te reageren besef ik enkele momenten later. Jammer, hier had ik het kleine grut degelijk op zijn plaats moeten zetten.

De rust keert gelukkig wel heel snel terug en voor de rest van de route zet Lagun ook weer zijn beste pootje voor. Hij volgt me gezwind metro in, metro uit, door automatische sluisen en op roltrappen. Terug in het bureau laat de kleine man zich met een theatrale zucht vallen en ik hoor hem voor de rest van de dag niet meer. Mijn collega's denken dat ik hem kapot gemaakt heb...

In Landegem gaan we niet eerst naar huis maar meteen naar Barts moeke. Bart zou kip afhalen aan het kippenkraam dat elke woensdag bij ons op 't dorp staat en we gaan samen smullen bij de mama. Ik laat Lagun meteen los in haar tuin en hij trakteert ons op een hilarisch tafereel. Als een dolle bezetene begint ie me daar nu toch te rollen in haar gras. Er is geen houden aan. Wat moet me dat voor lekker geurtje zijn daar!

Bart komt niet veel later ook aan en hij heeft zelfs aan korreltjes gedacht voor Lagun. Oef, ik geef het kleine grut meteen zijn eten en hij duikt enthousiast in zijn kom. Het belet hem echter niet om tijdens ons eten ook te gaan schooien bij Barts ma. Hij gaat voortdurend haar ellenboog aantikken en zij reageert natuurlijk met aandacht: ze lacht, spreekt hem aan, zegt me intussen dat het niet erg is... we kennen het Lagun-effect wel al hé. Mensen gaan zijn gedrag nogal snel gaan vergoelijken. Als ik al een euro had gekregen voor elke keer iemand me zei dat het niet erg was en dat ik hem niet moet doen stoppen... ;-)

Lagun vindt geen rust meer. Thuis kappen we echter wel snel af. De lieverd is toch een beetje uitgeteld.

Dag 511 – donderdag 22 mei

Joepie: thuiswerken vandaag. Ik heb gisteren de 55 (!! ) exemplaren van tests van kandidaat-vertalers ontvangen ter verbetering en zal de komende twee weken, behalve op maandag, steeds thuis werken. Zo kan ik me in alle rust concentreren en respecteer ik de vertrouwelijkheid en het correcte verloop van de tests. Een van de kandidaten is immers onze eigenste contractueel die rechtover me zit – behalve op maandag.

De clickertraining gaat door en we gaan zelfs een stukje verder: we beginnen er oefeningetjes aan te koppelen. Tot dusver zie ik nog geen spectaculair resultaat. Wel merk ik dat het klikgeluid er goed in zit als beloning. Het is toch een pak makkelijker voor de timing van belonen maar ik mag er ook geen mirakels van verwachten natuurlijk.

Dag 512 – vrijdag 23 mei

In principe zou ik wat langer kunnen blijven liggen vandaag maar Lagun denkt daar anders over. Hij begint al vroeg te jammeren vanuit zijn bench. Gisteravond hadden we opnieuw een Korenhuisavond

en dus is het wel een vrij saaie – en vooral niet vermoeiende – dag geworden voor de lieverd. Ik snap wel dat ie nu wat actie wil.

Hij stormt werkelijk naar buiten wanneer ik hem uit zijn bench laat en komt als een dolleman terug binnen gespurt. Welk spook heb jij gezien lieverd? Je eigen weerspiegeling? ;-)

Het tovert wel een glimlach op mijn eigen snoet. Dat kan de eerste kandidaat van de dag alleen maar ten goede komen. ;-)

's Avonds zet ik het op een bakken en een kuisen. Bart is naar een vergadering maar ik heb net iets te veel werk (en te weinig quality time met mijn kleine man) om mee te gaan.

Die kleine man van me moet weliswaar eventjes buiten terwijl ik kuis. En uiteraard kiezen de hemelsluizen dat moment om open te gaan... onze waterrat is toch niet zo een fan van het natte goedje als het van boven af komt en tracht zich een weg te krabben door mijn raam.

Lagun ontwikkelt bovendien een grote interesse in de bakwereld. Hij wordt nog een echte Belg die helemaal mee is met programma's zoals Goed Gebakken en Komen Eten. ;-)

Ik mag een paar 'pas touchers' boven halen.

Dag 513 – zaterdag 24 mei

Bart en ik vieren onze eerste verjaardag vandaag. Mijn grote man heeft iets voor me in petto maar ik weet niet wat. "Hebben we tijd voor een ochtendwandeling met kleine man?". Ja dat wel. Een uur lang zelfs. We trekken onze regenfrakken aan maar zien uiteindelijk geen druppel water. Lagun krijgt zijn gewone halsbandje aan en is in zijn nopjes. Hij kan echt zijn hart ophalen met al die pas beregende padjes. Miljoenen heerlijke geurtjes in de lucht en in het gras. Mijn arm hangt er bijna af na de wandeling maar goed, 't was voor 't goeie doel.

Bij thuiskomst laat Lagun zich doodmoe maar tevreden neervallen. Wij kunnen met een gerust hart vertrekken.

Uiteindelijk zal hij ons de rest van de dag maar een uurtje meer zien wanneer we eens over en weer naar huis komen om het kleine grut eten te geven en wat met hem te spelen. Dat zullen we allicht moeten bekopen...

Dag 514 – zondag 25 mei

D-Day voor alle politici van ons apenlandje: we mogen gaan stemmen. Lagun huilt ons tegen alle verwachtingen in niet wakker.

De kleine man is wel in zijn nopjes wanneer hij merkt dat we onze stapschoenen aantrekken en komt voorwaar al naar de berging gehuppeld. Zo geraken we dan toch nog van die "bergingsvrees" af... Ja vriendje, je mag ook mee. Maar of je 't zo leuk zal vinden...

De rij aan het loket waar ik mijn stem mag laten horen, is uiteraard de langste van de drie rijen. Dat wordt even aanschuiven met een platjasje dat nog maar een goede kilometer achter de kiezen heeft en nog geen hoopje heeft gedaan... maar het wachten valt mee. We kunnen zelfs wat oefeningetjes doen om de tijd te doden. We passeren een tafeltje: up... neer... up... neer. Assis, down, debout. Pas

toucher... mogelijkheden genoeg. Tot groot vertier van de medefileschuivers. We zouden eigenlijk kijkgeld moeten vragen...

Pas wanneer we helemaal vooraan aan de rij staan op een vijftal meter van de bijzitters en de bijzitters plots allemaal in koor "oooooo wat een mooi lief hondje" zuchten, zet Lagun het even op een jammeren.

Hij is zo fraai geweest dat hij op de terugweg vrij mag en vrij gaat hij!

's Middags komen vrienden van ons bbq'en. Ze brengen hun twee dochtertjes mee: 4-jarige Elina en haar bange 2-jarige zus Soline. In een mum van tijd ligt onze living bezaaid met speelgoed. De onverschrokken Elina loopt wild rond en schaterlacht maar Lagun blijft er rustig onder. Pas wanneer hij is opgefokt door achter zijn bal te lopen, springt hij Elina omver. Beide partijen krijgen een scherpe berisping en we moeten het niet meer herhalen. Lagun past zijn energiepeil fantastisch goed aan. Hij snapt niet waarom Soline huilt wanneer hij in de buurt komt; de goedgezak legt de link niet maar houdt wel halt als ze begint. Hij houdt zijn kopje schuin: "wat voor wezentje ben jij? Hoe kom jij aan die hoge tonen?". Te schattig.

Tegen het einde van de dag, maakt Soline al toenaderingspogingen tot Lagun. Hij is nog niet afgestudeerd als assistentiehond maar het therapieaspect heeft hij al mooi onder de knie. 😊